

Girona és més rica, però també més complicada

Quan vaig tornar, l'any 2014, el que he exposat ja no existia. Ho vaig veure ben aviat tot fent un passeig de quatre quilòmetres. Caminant des de la plaça de les Llúdrigues de Salt fins a la plaça del Vi de Girona és possible veure un ventall de mons. Certament, amb poc més de tres dècades el territori gironí ha experimentat un creixement quasi miraculós en l'economia i la demografia. Ho demostren les xifres del creixement del PIB per càpita que a l'any 2000 era de 19.517€ i que avui supera els 33.000€. I si mirem l'àmbit demogràfic també observem quelcom semblant, doncs si l'any 1991 la província tenia poc més de mig milió d'habitants, avui n'hi ha quasi 900.000. A la vegada, també podríem dir que el territori està més connectat amb Barcelona, França i Europa i, a més, si volem treure pit, es pot anunciar que «tenim» un equip de futbol i bàsquet a primera divisió, i un dels restaurants més guardonats del món. Però per poder dur a terme aquest creixement s'ha necessitat un contingent humà per fer funcionar els sectors clau de la nostra economia, que són intensius en mà d'obra poc qualificada, i que els locals no hi volen treballar. Em refereixo a fer feina en el sector agroalimentari, en la construcció i el transport, en l'hostaleria i el turisme, en la cura de gent gran i en el camp. Aquesta crida ha fet que Girona sigui avui la segona província amb més immigració extracomunitària de l'Estat després d'Almeria. Òbviament, la gent de fora ve perquè vol treballar, i sense ella no hi hagués hagut creixement. Però l'arribada d'aquestes persones (i de l'economia en un món globalitzat) també ha fet la societat més complexa socialment, econòmica, religiosa, lingüística i cultural, i ha suposat una important pressió assistencial cap als serveis de l'administració, on no s'hi ha invertit de forma consistent. I, és clar, això també ha transformat la geografia humana: avui tenim una província amb desigualtats, guetos i barreres. Hi ha qui es queixa del que passa avui i creu que el món hauria de ser com abans. Jo no. No només perquè és impossible, sinó perquè aquesta complexitat ens connecta al món i ens fa més rics humanament, si ho aprofitem. Això sí: que la Girona d'avui sigui plural, complexa i diversa no hauria de voler dir que sigui més desigual ni injusta, ni que la nostra llengua i identitat deixi de ser la catalana. Però per a això cal que els ciutadans i els polítics siguin conscients de la realitat que tenim, que no somniïn en passats imaginaris i, sobretot, que facin esforços per a desplegar polítiques socials, educatives i culturals amb decisió.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/01/21/girona-mes-rica-tambe-mes-125896205.html>